अथ पञ्चदशोऽनुवाकः।

चतुर्दशेऽनूयाजानां याज्या अभिहिताः। पञ्चदशे सूक्तवाक-विषयो मैत्रावरुणप्रैषोऽभिधीयते। कल्पः। यदा जानाति सूक्तवाकाय सूक्ता प्रेष्येति तन्मैत्रावरुणः प्रेष्यत्यग्निमद्यतेति। पाठस्तु। "अग्निमद्य होतारमवृणीतायं यजमानः पचन् पक्तीः पचन् पुरोडाशं बध्नन्निन्द्राग्निभ्यां छागꣳ सूपस्था अद्य देवो वनस्पतिरभवदिन्द्राग्निभ्यां छागेनाघस्तान्तं मेदस्तः प्रति पच-ताग्रभीष्टामवीवृधेतां पुरोडाशेन त्वामद्यर्ष आर्षेयर्षीणां न पाद् वृणीतायं यजमानो बहुभ्य आसङ्गतेभ्य एष मे देवेषु वसु-वार्य्यायच्छत इति ता या देवा देवदानान्यदुस्तान्यस्मा आ च शास्त्रा च गुरस्वेषितश्च होतरसि भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकाय सूक्ता ब्रूहि" इति। 'अद्य' अस्मिन्नहनि, 'अयं यजमानः' 'अग्निं', एव 'होतारं' होमनिष्पादकं, 'अवृणीत'। किं कुर्व्वन्, 'पक्तीः' पक्तव्यानि हवींषि, 'पचन्', तथा 'पुरो-डाशं', विशेषेण 'पचन्', तथा 'इन्द्राग्निभ्यां', 'छागं', यूपे 'बध्नन्', 'अद्य' अस्मिन्नहनि, यूपरूपः 'वनस्पतिर्देवः', 'इन्द्रा-ग्निभ्यां', 'छागेन', निमित्तेन तद्बधाय 'सूपस्था' सुस्थिरा हि स्थितिरभवत्, 'तं' पशुं, 'मेदस्तः' वपाया आरभ्य, ता-विन्द्राग्नी 'अघस्तां' अभक्षयतां। 'पचता' पक्वानि सर्व्वाणि हवींषि, 'प्रत्यग्रभीष्टां' इन्द्राग्नी प्रतिगृहीतवन्तौ। किञ्च ता-विन्द्राग्नी 'पुरोडाशेन' आत्मानं, 'अवीवृधेतां' अवर्धयतां। अथास्मिन् कर्म्मणि हे 'ऋषे' अतीन्द्रियदर्शिन् होतः, 'त्वां',